

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/73/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1519202730
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1519202730.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: F. S., nar. XX.X.XXXX, bytom F. X, N., proti žalovaným: 1/ M. G., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt N. -S., zastúpený: JUDr. Jindřich Stoszek, advokát, so sídlom Černyševského 26, Bratislava, 2/ L. C., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt A. S. A. XX, N. - R. N., zastúpený: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., IČO: 47 238 232, so sídlom Dobšinského 12, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalovaného 1/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 2. septembra 2021 č.k. 49C 31/2019-179 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi priznáva voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania **v rozsahu 100%.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 323,87 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, konanie v časti istiny 340 Eur voči žalovanému 1/ zastavil a žalobcovi a žalovanému 1/ v časti zastaveného konania náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi priznal nárok voči žalovanému 1/ na náhradu trov konania vo zvyšnej časti konania v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcom, ktorý sa od žalovaných 1/ a 2/ domáhal zaplataenia spoločne a nerozdielne sumy 663,87 Eur z titulu náhrady škody, spôsobenej mu ich protiprávnym konaním, za ktoré boli právoplatne odsúdení v trestnom konaní rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 1T 75/2017 dňa 4.3.2019 tým, že v období od 7.1.1998 do 30.11.1998 v meste Bratislava na Viedenskej ceste číslo 5, v sídle spoločnosti EUROMAX, spol. s r.o., po predchádzajúcej vzájomnej dohode obvinených, konateľ označenej spoločnosti M. G. s vopred dohodnutým klamlivým prísľubom zhodnotenia finančných prostriedkov vo výške 20% až 62% ročne, osobne ako i prostredníctvom svojich zamestnancov uzatváral zmluvy o tichom spoločenstve, na základe ktorých preberal od občanov peňažné vklady v rôznej výške, ktoré takto získané finančné prostriedky nezahodnocoval, nepoužil na podnikanie, ale ich odovzdával L. C., ktorý ich použil pre vlastnú potrebu, pričom si boli vedomí, že podmienky splatenia záväzkov voči všetkým tichým spoločníkom nie sú splniteľné, čím tichým spoločníkom spoločnosti spôsobili súhrnnú škodu vo výške 10.198.007 Sk (338.491,78 Eur). Uvedeným protiprávnym konaním bola spôsobená škoda žalobcovi vo výške 20 000 Sk (663,87 Eur), ktorú si žalobca riadne a včas uplatnil ako i preukázal v trestnom konaní. Žalobca poukázal na to, že za spáchaný skutok boli žalovaní odsúdení rozsudkom Okresného súdu v Bratislave V dňa 4.3.2019 sp.zn. 1T 75/2017, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 4.3.2019. Žalobca ako poškodený bol v trestnom rozsudku odkázaný na uplatnenie si svojho nároku v civilnom konaní. Žalobca v konaní doložil fotokópiu Zmluvy o tichom spoločenstve č. 00294 z 31.8.1998, zmenku na sumu 6000 Sk, zmenku na sumu 20 000 Sk, rozsudok Okresného súdu v Bratislave V dňa 4.3.2019 sp.zn. 1T 75/2017.

3. Súd žalobe vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 49C 31/2019-21 dňa 23.9.2019, voči ktorému podali obaja žalovaní včas odôvodnené odpory. Uznesením č.k. 49C 31/2019-55 zo dňa 4.2.2020, právoplatným dňa 13.3.2020 bol platobný rozkaz zrušený.

4. Žalovaný 1/ v odpore namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu z dôvodu, že žalobca bol v zmluvnom vzťahu ako tichý spoločník so spoločnosťou EUROMAX, spol. s r.o., v ktorej bol zamestnancom. Zdôraznil, že inštitút tichého spoločenstva predstavuje majetkovú účasť tichého spoločníka na podnikaní obchodnej spoločnosti, s čím je spojená určitá miera rizík pre spoločnosť, ale i pre tichého spoločníka, s čím žalobca ako tichý spoločník musel byť uzrozmeneý. Mal za to, že žalobca porušil svoju prevenčnú povinnosť - predchádzať škodám, nakoľko mal byť obozretný a starostlivý pri hospodárení so svojimi prostriedkami a spôsobom ich zhodnocovania. Ďalej namietal, že v prípade žalobcu bola zmluva o tichom spoločenstve medzi spoločnosťou EUROMAX, spol. s r.o. a tichým spoločníkom - žalobcom uzatvorená tak, že bol použitý formulár s blanco podpisom žalovaného 1/. Žalobca a žalovaný 1/ sa osobne nestretli. Formulár za účelom uzatvoriť zmluvu o tichom spoločenstve so žalobcom nepoužil a nepodpísal priamo žalovaný 1/, chýbal jeho vážny, slobodný a určitý prejav vôle. Pri podpisovaní blanco formulárov nemal slobodu vôle, podpisoval ich pod hrozbou psychického a fyzického násillia zo strany tretích osôb, slobodne by ich nepodpísal. V odpore tvrdil, že keď chcel celú vec oznámiť na políciu, bol fyzicky napadnutý a zachránil sa útekem zo Slovenska. Zdôraznil, že vtedajšia politická a spoločenská situácia mu negarantovala prežitie, o čom svedčí všeobecne známa situácia vo vtedajšom podsvetí a rozsah mafiánskych vrážd a násillia. Poukázal na to, že on sám nemal z celej veci žiaden benefit, majetkový ani iný prospech. Žalovaný 1/ navrhol výsluch svedkyne I. A. - Z. administratívnej pracovníčky spoločnosti EUROMAX, spol. s r.o. (bez uvedenia skutočností, ku ktorým mala byť navrhovaná svedkyňa vypočutá).

5. Žalovaný 2/ v odpore namietal taktiež svoju pasívnu vecnú legitímáciu v spore, keď poukázal na uzavretie zmluvy o tichom spoločenstve medzi žalobcom ako tichým spoločníkom a spoločnosťou EUROMAX, spol. s r.o., v ktorej žalovaný 2/ nebol nikdy spoločníkom alebo konateľom a zároveň nebol nikdy zainteresovaný na činnosti spoločnosti EUROMAX, spol. s r.o. Žalovaný 2/ mal za to, že pasívne vecne legitimovanou osobou mala byť uvedená spoločnosť. Ďalej poukázal na to, že tichému spoločníkovi nevzniká automaticky nárok na plnenie, ale iba v prípade, ak podnikateľ dosiahol zisk. V prípade straty podnikateľa sa na strate podieľa aj tichý spoločník, a to znížením vkladu tichého spoločníka. Žalobca s týmto rizikom uzavretím zmluvy o tichom spoločenstve súhlasil, a preto mu nevznikol nárok na náhradu škody. K rozsudku Okresného súdu v Bratislave V dňa 4.3.2019 sp.zn. 1T 75/2017 uviedol, že žalovaný 2/ uzavrel dohodu a vine a treste napriek tomu, že sa cíti nevinný. Dohodu uzatvoril z dôvodu, že trestné stíhanie sa viedlo voči jeho osobe viac ako 12 rokov a súdne konanie by trvalo minimálne ďalšie tri až štyri roky. Dĺžka trestného stíhania negatívnym spôsobom dlhodobo zasahovala do jeho súkromného života, preferujúc stabilitu a pokoj súkromného života sa žalovaný rozhodol uzatvoriť dohodu o vine a treste. Žalovaný 2/ žiadal žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

6. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 28.6.2021 (po prvom pojednávaní vo veci) vzal voči žalovanému 2/ žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu uzavretia mimosúdnej dohody o urovnaní, náhradu trov konania voči žalovanému 2/ priznať nežiadal. Žalovaný 2/ podaním doručeným súdu dňa 21.7.2021 vyjadril súhlas so späťvzatím žaloby voči jeho osobe. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 49C 31/2019-162 zo dňa 26.8.2021 konanie voči žalovanému v 2. rade v zmysle § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s čl. 4 ods. 1 CSP zastavil samostatným uznesením s prihliadnutím na hospodárnosť konania.

7. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 28.6.2021 zároveň vzal žalobu čo do istiny vo výške 340 Eur späť i voči žalovanému 1/ z dôvodu mimosúdnej dohody so žalovaným 2/ a súd prvej inštancie v zmysle ust. § 145 ods. 2 CSP, konanie voči žalovanému 1/ vo výške istiny 340 Eur zastavil vo výroku II. tohto rozsudku.

8. Na základe vykonaného dokazovania zmluvou o tichom spoločenstve č. XXXXX z 31.8.1998, fotokópiami zmienek na sumu 6000 Sk, na sumu 20 000 Sk, obsahom pripojeného spisu sp.zn. 1T 75/2017 a to najmä z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn. 1T 75/2017 - zápisnicu o výsluchu svedka - poškodeného zo dňa 8.9.2004 (S. F.), nachádzajúcej sa vo vyšetrovacom spise, rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 1T 75/2017 čl. 4483, právoplatným 4.3.2019, zistil, že žalobca ako tichý spoločník uzavrel so spoločnosťou EUROMAX, spol. s r.o., so sídlom Viedenská cesta č. 5, 851 01 Bratislava ako podnikateľom dňa 31.08.1998 Zmluvu o tichom spoločenstve č. XXXXX, v zmysle ktorej poskytol spoločnosti EUROMAX, spol. s r.o. vklad vo výške 20 000 Sk. Zmluvné strany sa dohodli, že sa tichý spoločník bude podieľať na zisku podnikateľa v takom rozsahu, ktorý sa rovná výnosu vo výške 40% ročne poskytnutého vkladu. Zmluva bola uzavretá na dobu 12 mesiacov s výplatom podielu tichého spoločníka po skončení zmluvy. V čl. II bod 4) v Zmluve o tichom spoločenstve bolo dojednané, že tichý spoločník sa nepodieľa na strate podnikateľa určenej podľa ročnej účtovnej závierky a jeho podiel mu bude vyplatený v dohodnutej výške. V zmysle zmluvy bolo dojednané vystavenie zmienek v prospech žalobcu na sumu vkladu a výnosu (zmenka č. XXXXX). Z fotokópií zmienek vyplýva, že spoločnosť EUROMAX, spol. s r.o. vystavila dve vlastné zmenky na rad žalobcu dňa 31.08.1998 so splatnosťou na videnie, jednu na sumu rovnajúcu sa vkladu žalobcu ako tichého spoločníka - zmenková suma 20 000 Sk a jednu na sumu rovnajúcu sa dohodnutému výnosu - na zmenkovú sumu 6 000 Sk. Žalobca v konaní tvrdil a preukazoval nevyplatenie vkladu ani výnosu zo Zmluvy o tichom spoločenstve, ani sčasti, čo žalovaní v konaní nepopreli. Z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 1T 75/2017 zo Zápisnice o výsluchu svedka zistil, že si žalobca ako poškodený dňa 8.9.2004 uplatnil v trestnom konaní nárok na náhradu škody v rozsahu vkladu 20 000 Sk a v rozsahu výnosu 6 000 Sk. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 1T 75/2017 zo dňa 4.3.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 4.3.2019 podľa § 334 ods. 4 Tr. por. súd schválil dohodu o vine a treste uzatvorenú medzi Krajským prokurátorom pre Bratislavu a obv. M. G. a L. C. zo 4.3.2019, v zmysle ktorej boli žalovaní uznaní za vinných, za to, že v období od 7.1.1998 do 30.11.1998 v meste Bratislava na Viedenskej ceste číslo 5, v sídle spoločnosti EUROMAX, spol. s r. o., po predchádzajúcej vzájomnej dohode obvinených, konateľ označenej spoločnosti M. G. s vopred dohodnutým klamlivým príslubom zhodnotenia finančných prostriedkov vo výške 20% až 62% ročne, osobne ako i prostredníctvom svojich zamestnancov uzatváral zmluvy o tichom spoločenstve, na základe ktorých preberal od občanov peňažné vklady v rôznej výške, ktoré takto získané finančné prostriedky nezahodnocoval, nepoužil na podnikanie, ale ich odovzdával L. C., ktorý ich použil pre vlastnú potrebu, pričom si boli vedomí, že podmienky splatenia záväzkov voči všetkým tichým spoločníkom nie sú splniteľné, čím tichým spoločníkom spoločnosti spôsobili súhrnnú škodu vo výške 10.198.007 Sk (338.491,78 Eur). V rozsudku boli poškodení (v počte 113) identifikovaní jednotlivo, pričom žalobca bol uvedený pod číslom 108. s uvedením sumy 20.000 Sk (663,87 Eur). Žalovaní v zmysle rozsudku sa spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatili tým, že uviedli niekoho do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, čím spáchali trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, formou spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. (zákona účinného v čase spáchania skutku), za čo boli obaja odsúdení podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák. k trestu OS v trvaní 2 (dva) roky a podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák., sa mu výkon trestu podmienene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky. Podľa ust. § 288 ods. 1 Tr.por., účinného od 1.1.2006, súd poškodených (medzi nimi pod poradovým číslom 108 aj žalobcu) odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

9. Po právnej stránke súd prvej inštancie posúdil vec podľa § 415, § 420 ods. 1, § 438 ods. 1, § 442 ods. 1, § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

10. Konštatoval, že podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

11. Na základe vykonaného dokazovania po zhodnotení dôkazov mal súd prvej inštancie za preukázané, že sa žalovaný 1/ dopustil protiprávneho konania, za ktoré bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 1T 75/2017 zo dňa 4.3.2019, právoplatným dňa 4.3.2019 pre

skutok, ktorý je vymedzený v predmetnom rozsudku. Protiprávne konanie žalovaného 1/ bolo súdom kvalifikované ako podvod (§ 250 ods. 1, 4 Tr. zák.), formou spolupáchateľstva a škoda, ktorú spôsobil spolu so žalovaným 2/ žalobcovi ako poškodenému bola vyčíslená sumou 20 000 Sk (663,87 Eur). Žalobca ako poškodený si svoj nárok na náhradu škody uplatnil v trestnom konaní riadne a včas, napriek tomu ho súd odkázal so svojím nárokom na náhradu škody, podľa § 288 ods. 1 Tr. por. na civilné súdne konanie. Skonštatoval, že žalobca, ktorý v trestnom konaní vystupoval ako poškodený, si v tomto konaní uplatnil nárok na náhradu škody v rovnakom rozsahu, za akú boli žalovaní právoplatne odsúdení.

12. Vyslovil, že v zmysle ust. § 193 CSP je civilný súd v konaní viazaný rozhodnutím trestného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal (§193 CSP). V tejto súvislosti poukázal na to, že trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky (tzv. znaky skutkovej podstaty) sú uvedené v trestnom zákone, a to v jeho osobitnej ako aj všeobecnej časti, pričom tvoria nerozlučnú jednotu. Skutková podstata trestného činu obsahuje štyri základné kvalifikačné znaky, a to 1/ subjekt - páchatel'a, 2/ subjektívnu stránku - zavinenie vo forme úmyslu alebo nedbanlivosti, 3/ objekt - záujem chránený trestným zákonom a 4/ objektívnu stránku - konanie páchatel'a, resp. opomenutie konanie páchatel'a v prípade keď bol povinný konať. V prípadoch pri niektorých trestných činoch (napr. krádež, podvod, sprenevera) k týmto štyrom základným kvalifikačným znakom povinne pristupujú aj ďalšie kvalifikačné znaky, napr. vznik škodového následku (spôsobenie škody inému), či kvalifikovaná škoda (t. j. minimálna výška škody potrebná na spáchanie trestného činu). Aby bolo možné vo veci trestného rozsudku posúdiť, či určitá osoba spáchala určitý trestný čin, musia byť preukázateľne splnené všetky znaky skutkovej podstaty daného trestného činu.

V civilnom sporovom konaní konajúci súd si nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu. To prislúcha iba súdu v rámci trestného konania. Pokiaľ je súčasťou skutkovej podstaty aj vznik škodlivého následku, je civilný súd viazaný nielen záverom trestného súdu o zavinenom protiprávnom konaní páchatel'a, ale aj o vzniku škody a existencii príčinnej súvislosti medzi zavineným protiprávnym konaním páchatel'a a spôsobenou škodou. Na základe vyššie uvedeného preto žalovaného 1/ považoval za pasívne vecne legitimovaného v tomto konaní, lebo škoda, ktorá bola jeho protiprávnym konaním spôsobená žalobcovi (poškodenému), bola nesporne preukázaná v trestnom konaní a bola základom na posúdenie jeho trestnoprávnej zodpovednosti, ktorú súd nemôže ani pochybníť, ani vyvrátiť.

K obrane žalovaného 1/ týkajúcej sa nesplnenia prevenčnej povinnosti žalobcu pri uzavretí Zmluvy o tichom spoločenstve, poukázal na to, že občianskoprávnu prevenciu možno charakterizovať ako súhrn spôsobov a foriem predchádzania tomu, aby neboli ohrozované a porušované subjektívne občianske práva, t.j. práva, ktoré sú upravované a chránené normami občianskeho práva hmotného v objektívnom zmysle. Vlastný obsah úpravy občianskoprávnej prevencie spočíva v stanovení určitého systému preventívnych právnych povinností, ako aj nepriaznivých právnych následkov spätých s ich ohrozením alebo porušením. Každý je v zmysle ust. § 415 OZ povinný zachovávať vždy taký stupeň pozornosti, ktorý je možné po ňom vzhľadom na konkrétnu časovú a miestnu situáciu rozumne požadovať a ktorý - objektívne posudzované - je spôsobilý zabrániť alebo aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škôd na živote, zdraví alebo majetku, životnom prostredí, uvedené ustanovenie mu však neukladá povinnosť predvídať každý v budúcnosti možný vznik škody. Mal za preukázané, že zo strany žalobcu nebola porušená prevenčná povinnosť v zmysle ustanovenia § 415 OZ, keď prihliadol na konkrétne okolnosti prípadu, a to žalobca bol v čase uzavretia Zmluvy o tichom spoločenstve dôchodca, o možnosti investície sa dozvedel z dennej tlače, v čase uzavretia zmluvy (august 1998) neboli verejne a všeobecne dostupné a známe informácie o nevyplatení investícií do iných spoločností v budúcnosti, ktoré na finančnom trhu ponúkali vysoké úročenie vkladov. V danom období pôsobili na finančnom trhu spoločnosti BMG Invest a Horizont, ktoré práve v roku 1998 prijali od občanov najvyššie vklady, ponúkali vysokú mieru úročenia vkladov. Povinnosť dodržiavať obvyklú mieru opatrnosti má každý, v prípade, ak by žalobca nedodržiaval obvyklú mieru opatrnosti nebolo by možné vyhodnotiť, že bol uvedený do omylu, čím by nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty podvodu (uvedenie niekoho do omylu), to by prichádzalo do úvahy v prípade, ak by nepravdepodobnosť tvrdení (v danom prípade tvrdenia o prísľube vyplatenia výnosu, tvrdenia obsiahnuté v Zmluve o tichom spoločenstve) bolo možné na prvý pohľad rozpoznať ako nepravdivé, prípadne daná nepravdivosť tvrdení by nebola spôsobilá vyvolať nesprávnu predstavu žalobcu (o vrátení poskytnutého vkladu a výnosu). Žalobca v danom prípade bol uvedený do omylu, vzhľadom na všetky subjektívne okolnosti žalobcu a všeobecne dostupné informácie nemal možnosť na prvý pohľad vyhodnotiť Zmluvu o tichom spoločenstve ako klamlivú a vrátenie investovaných finančných prostriedkov spolu s výnosom ako nereálne, % úročenia vkladu ako absurdné.

13. Súd prvej inštancie vychádzal z ust. § 420 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Škoda predstavuje majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch. Podmienkou vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je protiprávne konanie, ktorým bola tretej osobe spôsobená škoda. Medzi takýmto konaním a škodou spôsobenou týmto konaním musí byť príčinná súvislosť. Je úlohou poškodeného dokázať existenciu konania škodcu.

Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že zo strany žalovaného 1/ došlo jednoznačne k porušeniu právnej povinnosti, v danom prípade príslušných ustanovení Trestného zákona, keď sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi ako poškodenému podvodného konania, za ktoré bol právoplatne uznaný vinným v trestnom konaní. V priamej príčinnej súvislosti s trestným činom žalovaného 1/ bola žalobcovi spôsobená škoda vo výške 663,87 Eur. Výška škody je súčasťou skutkovej podstaty trestného činu podvodu, uplatnená výška škody žalobcom v konaní korešpondovala s výškou škody preukázanou v trestnom konaní, výškou škody vyplývajúcou z listinných dôkazov predložených žalobcom (zo zmluvy o tichom spoločenstve, z vystavenej zmenky), navyše neboli v konaní sporné skutkové tvrdenia žalobcu o výške finančného vkladu žalobcu v sume 20 000 Sk (663,87 Eur). Po čiastočnom späťvzťatí žaloby vo výške 340 Eur, žalobca zotrval voči žalovanému v 1. rade na nároku náhrady škody v sume 323,87 Eur dôvodne.

14. O nároku na náhradu trov konania v časti zastaveného konania súd prvej inštancie rozhodol a contrario podľa § 256 ods. 1 CSP s prihliadnutím na čl. 4 ods. 2 CSP, nakoľko k zastaveniu konania voči žalovanému 1/ došlo na základe uzavretia dohody o urovaní medzi žalobcom a žalovaným 2/, teda zastavenie konania nezavinil žalobca ani žalovaný 1/, preto súd v časti zastaveného konania nepriznal náhradu trov konania žalobcovi ani žalovanému 1/. V súlade s § 255 ods. 1 CSP posúdil výsledok sporu a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému 1/ vo zvyšnej časti konania nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

V závere svojho rozsudku uviedol, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

15. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie v celosti žalovaný 1/ a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď podľa neho mal súd prvej inštancie pripustiť jeho návrhy na vykonanie dôkazov a správne potom ustáliť skutkový stav. Vytýkal mu, že v podstate vychádzal najmä z faktu, že bol rozsudkom OS Bratislava V sp.zn. 1T 75/2017 zo 4.3.2019 právoplatne odsúdený za skutok uvedený v rozsudku k podmienčnému trestu odňatia slobody titulom schválenia dohody o vine a treste za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 4.3.2019 a že žalobca ako poškodený bol v trestnom rozsudku odkázaný na uplatnenie si svojho nároku v civilnom konaní. Žalobca v konaní doložil fotokópiu Zmluvy o tichom spoločenstve č. 00294 z 31.8.1998, zmenku na sumu 6000 Sk, zmenku na sumu 20 000 Sk. Žalobca bol v zmluvnom vzťahu ako tichý spoločník spoločnosti Euromax s.r.o., žalovaný 1/ bol zamestnancom tejto spoločnosti, a preto v tejto súvislosti poukazoval na ust. § 420 ods. 2 OZ a namietal nedostatok svojej pasívnej legitímácie v spore. Uviedol, že inštitút tichého spoločenstva predstavuje majetkovú účasť tichého spoločníka na podnikaní obchodnej spoločnosti, s čím je spojená určitá miera rizík pre spoločnosť, ale aj pre tichého spoločníka a s tým musel byť žalobca ako tichý spoločník uzrovaný. Mal za to, že žalobca porušil svoju prevenčnú povinnosť - predchádzať škodám, v zmysle ust. § 415 OZ, pretože mal byť obozretný a starostlivý pri hospodárení so svojimi prostriedkami a spôsobom ich zhodnocovania. Namietal, že v prípade žalobcu bola zmluva o tichom spoločenstve medzi spoločnosťou Euromax s.r.o. a tichým spoločníkom - žalobcom uzatvorená tak, že bol použitý formulár s bianco podpisom žalovaného, so žalobcom sa osobne nestretli. Formulár za účelom uzatvoriť zmluvu o tichom spoločenstve so žalobcom nepoužil a nepodpísal priamo, chýbal jeho vážny, slobodný a určitý prejav vôle. Pri podpisovaní bianco formulárov nemal slobodu vôle, podpisoval ich pod hrozbou psychického a fyzického násillia zo strany tretích osôb, slobodne by ich nepodpísal. Keď chcel celú vec oznámiť na polícii, bol fyzicky napadnutý a zachránil sa útekem zo Slovenska. Vtedajšia politická a spoločenská situácia mu tu negarantovala prežitie, o čom svedčí všeobecne známa situácia vo vtedajšom podsvetí a rozsah mariánskych vrážd a násillia. Navyše on sám nemal z celej veci žiadny benefit, majetkový, ani iný prospech. Nesúhlasil s argumentáciou súdu prvej inštancie v bode

17 odôvodnenia rozsudku, že neuviedol skutočnosti, ku ktorým mala byť svedkyňa A. vypočutá. Už v odpore proti platobnému rozkazu navrhoval jej výsluch a uviedol, že ide o administratívnu pracovníčku firmy EUROMAX s.r.o., s ktorou žalobca uzatvoril zmluvu o tichom spoločenstve. Tento návrh uviedol v súvislosti so svojou obranou, že bol použitý jeho bianko podpis na zmluve o tichom spoločenstve a z kontextu je zjavné, že práve k tomu mala byť svedkyňa vypočutá. Obávame sa, že z jej výpovede v trestnej veci táto skutočnosť vyplýva, ale jeho snahou bolo upresniť tieto okolnosti skutku vo vzťahu k žalobcovi. Napokon ide o jeho argumentáciu, ktorú zohľadnil trestný súd v jeho veci v tom zmysle, že nezaviazal žalovaných v procesnom postavení obžalovaných k náhrade škody, pretože k tomu nemal v adhéznom konaní potrebné dôkazné podklady, ale odkázal žalobcu s jeho nárokom na náhradu škody na civilné súdne konanie. Civilný súd v tomto konaní žiadne dôkazy nad rámec trestného konania nevykonával, teda dôkazne bol v rovnakej situácii a stave ako trestný súd - napriek tomu na rozdiel od trestného súdu mu to postačilo na spoľahlivé ustálenie dôkaznej situácie na jeho ľarchu. Poukázal na ust. § 288 ods. 1 Tr.por., podľa ktorého ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Poškodeného treba označiť jeho menom a priezviskom, dátumom a miestom narodenia a miestom bydliska. Ak je poškodeným právnická osoba, treba ju označiť jej obchodným menom alebo názvom, sídlom a identifikačným číslom podľa záznamu v obchodnom registri, živnostenskom registri alebo inom registri. Vytýkal súdu prvej inštancie, že opomenul zásadný záver v náleze Ústavného súdu SR z 23.11.2011 sp.zn. I. ÚS 269/2011-55 (pozn. toto rozhodnutie predchádzalo NS SR, č.k. 10bdo 41/2011), že rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t.j. o spáchaní trestného činu, a o tom, kto ho spáchal. Vzťah trestného konania a občianskeho súdneho konania, ktorý má základ v tom istom skutkovom dejí, výstižne zhrnul Najvyšší súd ČR v rozhodnutí pod sp. zn. 25Cdo 1593/2013, kde uviedol, že zatiaľ čo v trestnom konaní treba na odsúdenie to, aby zástupca obžaloby preukázal všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vrátane zavinenia, pričom platí zásada „in dubio pro reo“, v občianskom súdnom konaní vykonáva súd vlastné dokazovanie, ktoré je oprávnený (okrem rámca zákonom vymedzenej viazanosti) hodnotiť nezávisle od výsledkov trestného alebo priestupkového konania, pričom dôkazné bremeno o tom, že škodu nezavinil, má žalovaný a tento názor zastáva aj žalovaná a mal by byť aplikovaný aj na toto konanie.

Tým, že súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na výsluch svedkyne A., mu odňal možnosť obrany - preukázať, že škodu nezavinil. Treba uviesť, že skutok sa stal v roku 1998 a trestný rozsudok padol takmer po vyše 20 rokoch. Žalovaný 1/ nemaril vyšetrovanie, bol dva roky vo väzbe, a vzhľadom na svoj nepriaznivý psychický stav podmienený dvadsaťročným trestným konaním proti svojej osobe súhlasil s dohodou o vine a treste, hoci bolo pre prietahy vo veci porušenie jeho základných ľudských práv na spravodlivý proces viac ako zjavné.

Vecne odôvodnil svoje odvolanie s poukazom na odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1, písm. b, d, e, f, g, h CSP. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že by súd I. inštancie doplnil dokazovanie vo vyššie naznačenom rozsahu.

16. Žalobca vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovaného 1/ navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že inštitút tichého spoločníka - advokát protistrany rozporuje konštruované súdu vo veci tichého spoločníka „s tým je spojená určitá miera rizík pre spoločnosť ale aj pre tichého spoločníka“. No v čl. II. bod 4. zo zmluvy o tichom spoločenstve sa predsa jasne konštatuje, že bolo dojednané, že „tichý spoločník“ sa nepodieľa na strate podnikateľa určenej podľa ročnej účtovnej závierky a jeho podiel mu bude vyplatený v dohodnutej výške. K argumentácii žalovaného 1/, že mu chýbal vážny slobodný a určitý prejav vôle uviedol, že tento typ vyvíňovania sa žalovaného 1/ je účelový alibizmus. Žalovaný 1/ mal veľa možností sa vyhnúť nátlaku nejakých tretích osôb omnoho skôr, ako napokon údajne urobil. Tvrdenie, že žalovaný 1/ pod akýmsi tlakom súhlasil s dohodou o vine a treste je podľa žalobcu súčasťou obrannej koncepcie advokáta a robí zo žalovaného 1/absolútnu obeť, čo je z reálneho pohľadu nad všetky súvislosti a okolnosti až podozrivo vyfabulované. Svedkyňa A., označená za svedka žalovaného, bola v trestnom konaní niekoľkokrát vypočutá. Súd z titulu hospodárnosti v konaní a dostatočnej obsažnosti výpovedí svedkyne nemusel pani A. vypočúvať. Z vysokou pravdepodobnosťou by už nič relevantné k

veci nemala čo dodať. Jej výpovede s trestného konania považoval za dostačujúce. Pokiaľ žalovaný 1/ vytýka súdu prvej inštancie absenciu vlastného dokazovania, občiansky súd uplatňuje rôznu mieru dokazovania podľa toho, ako sa s problematikou vysporiadal trestný súd. Tá miera je vždy rôzna. Súd prvej inštancie na dvoch pojednávaniach si na základe zistení trestného súdu a jeho záverov dotvoril dostatočný obraz na to, aby spravodlivo rozhodol a uplatnil aj adekvátnu mieru hospodárnosti v konaní. Záverom rozporoval všetky argumenty odvolávacích dôvodov protistrany, právneho zástupcu žalovaného 1/. Tieto považoval za účelovo-špekulatívne, formálne nepresné a postrádajúce relevantný obsah, ktorý nevyplýva z reálneho priebehu udalostí, tak ako príčinné súviseli. V žiadnom prípade nedošlo k nesprávnym procesným postupom súdu. Prvoinštančný súd vykonal všetky relevantné dôkazy potrebné na občiansko-právne posúdenie veci vychádzajúc aj z dostatočného množstva dôkazov vykonaných trestným súdom v spolupráci s prokuratúrou a políciou a dospel na základe vykonaných dôkazov k právne logickým a príčinné súvisiacim skutkovým zisteniam a z dostatočného množstva zistení vyniesol rozsudok na základe právne relevantného posúdenia veci.

17. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) a skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné doplniť ani znovu zopakovať (§ 385 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1/ nie je dôvodné.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktoré aj správne po právnej a vecnej stránke vyhodnotil a svoje rozhodnutie aj náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, s odôvodnením jeho rozhodnutia sa aj odvolací súd stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP), preto len zdôrazňuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia.

20. Domáhanie sa ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poškodeným v rámci trestného konania je podmienené tým, aby bol uplatnený nárok na náhradu škody v trestnom konaní, ktoré možno za určitých podmienok považovať za konanie vo veci poškodeného (jeho záležitosti). Podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Podľa judikatúry všeobecných súdov, ako aj zo znenia § 46 ods. 3 Trestného poriadku je jednou zo základných podmienok na vyslovenie povinnosti nahradiť škodu, aby poškodený svoj nárok uplatnil voči určitej osobe - obžalovanému. Z uvedeného vyplýva, že vo veci poškodeného sa konanie začína uplatnením si nároku na náhradu škody voči určitej osobe, ktorej určitosť je vyjadrená najskôr vznesením obvinenia. Trestné súdy v adhéznom konaní o nároku na náhradu škody spravidla rozhodujú tak, že poškodeného s jeho nárokom v zmysle ust. § 288 ods. 1 Tr. por. odkazujú na civilné konanie.

Súd je v civilnom konaní viazaný rozhodnutím trestného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal (§ 193 CSP). V civilnom konaní o náhradu škody je právoplatný odsudzujúci rozsudok kľúčovým dôkazom, ktorý sa vzťahuje tak k základu uplatneného nároku, ako aj k výške žalovanej sumy. Právoplatne odsúdený v trestnom konaní sa v civilnom konaní snaží spochybňovať svoju vinu preukázanú v trestnom konaní, prípadne výšku škody spôsobenej protiprávnym konaním. K odvolacej námietke žalovaného 1/, že súd prvej inštancie v podstate vychádzal najmä z faktu, že bol rozsudkom OS Bratislava V sp.zn. 1 T 75/2017 zo 4.3.2019 právoplatne odsúdený za skutok uvedený v rozsudku k podmiennečnému trestu odňatia slobody titulom schválenia dohody o vine a treste za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 4.3.2019 a že žalobca ako poškodený bol v trestnom rozsudku odkázaný na uplatnenie si svojho nároku v civilnom konaní a k jeho spochybňovaniu jeho zavinenia na žalobcoví vzniknutej škode, odvolací súd poukazuje aj na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 29.5.2014 sp.zn. III.ÚS 507/2013, v ktorom tento konštatoval: „V civilnom konaní si konajúci súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu... Následkom protiprávneho konania musí byť vznik škody (... a spôsobí tak na cudzom majetku škodu...). Ak teda okresný súd v trestnej veci

právoplatne rozhodol o tom, že sťažovateľka spáchala trestný čin sprenevery, potom záväznosť jeho rozsudku pre súdy v civilnom konaní podľa § 135 ods. 1 OSP znamená aj záväznosť v otázke existencie zavineného protiprávneho konania sťažovateľky, vzniku škodlivého následku a príčinnej súvislosti medzi nimi. ...Ak za daných okolností krajský súd a najvyšší súd v konaní o náhradu škody vychádzali zo skutkových a právnych záverov plynúcich zo súvisiacej trestnej veci, nemožno podľa názoru ústavného súdu ich postoj nič vyčítať, pretože podľa § 135 ods. 1 OSP závery trestného konania boli civilné súdy povinné rešpektovať. Uvedený záver by platil aj v prípade, že by sa v civilnom sporovom konaní krajský súd a najvyšší súd so závermi z trestnej veci nestotožňovali.“ Pokiaľ žalovaný 1/ poukázal na Nález ÚS SR I.ÚS 269/2011 z 23.11.2011, nejde o obdobnú vec ako je vec prejednávaná, nakoľko v predmetnej veci nebolo sporné, že žalobcovi vznikla škoda a že k nej došlo protiprávnym konaním žalovaných 1/ a 2/, ako je uvedené v skutkovej podstate rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 4.3.2019 sp.zn. 1T 75/2017. Obrana žalovaného 1/, že pri podpisovaní bianko formulárov nemal slobodu vôle, podpisoval ich pod hrozbou psychického a fyzického násillia zo strany tretích osôb, slobodne by ich nepodpisal, ani že on sám nemal z celej veci žiadny benefit, majetkový, ani iný prospech, nie je dôvodná, a za dôvodnú odvoláciu námietku žalovaného 1/ nepovažoval odvolací súd ani jeho námietku, že súd prvej inštancie nevykonal dôkaz výsluchom ním navrhutej svedkyne A.. Civilný súd je odsudzujúcim trestným rozsudkom viazaný v takom rozsahu, v akom sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v civilnom konaní. Bol by tak v rozpore s princípom právnej istoty práve taký stav, ak by civilný súd pri rozhodovaní o nároku poškodeného túto významnú okolnosť, akou je spoluzavinenie inej osoby, nezohľadnil.

V trestnom konaní rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 4.3.2019 sp.zn. 1T 75/2017 boli uznaní vinnými z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. žalovaní 1/ a 2/, čo súd prvej inštancie tiež pri svojom rozhodovaní zohľadnil. Žalobca, ktorý podal žalobu voči žalovaným 1/ a 2/ a žiadal ich zaviazat' nahradit' mu vzniknutú škodu vo výške 663,87 Eur spoločne a nerozdielne a na základe mimosúdnej dohody, na základe ktorej sa žalovaný 2/ zaviazal zaplatit' žalobcovi sumu 340 Eur, vzal voči žalovanému 2/ žalobu späť, z ktorého dôvodu súd prvej inštancie uznesením zo dňa 26.8.2021 č.k. 49C 31/2019-162 konanie voči žalovanému zastavil a žalobcovi voči žalovanému náhradu trov v časti zastavenia konania nepriznal. Vzhľadom k tomu vzal žalobca v uvedenej sume 340 Eur žalobu voči žalovanému 1/ späť a súd prvej inštancie voči žalovanému 1/ konanie v časti istiny 340 Eur zastavil a žalobcovi a žalovanému 1/ v časti zastavenia konania náhradu trov konania nepriznal a zaviazal ho už len na zaplatenie žalobcovi zvyšnej časti žalobcom žalovanej pohľadávky v sume 323, 87 Eur, a tiež ako v konaní neúspešnej sporovej strany v zmysle § 255 ods. 1 CSP, na náhradu trov konania žalobcovi.

21. Odvolací súd preto z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, úspešnému v odvolacom konaní, priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).